

Gesprekken over de synodale weg t.b.v. bisschoppenconferentie 2023

In de parochie Sint Willibrordus zijn op vijf dagen gesprekken gevoerd:

- met de ouders van de vormelingen van 2022 in Zevenaar
- na doordeweekse Eucharistieveringen in Doesburg, Duiven en Lobith
- op een speciale dag (19 maart) in Duiven met parochianen en genodigden van schutterijen, ouderenverenigingen, scholen. In groepen van 5 of 6 personen plus een gespreksleider/notulist. Op het laatst waren er een zeven afmeldingen vanwege Covid (3), andere ziekte of plotseling ernstig ongemak (2) en onbekend (2). Van degenen die zich af hebben moeten melden is 1 schriftelijke reactie op onze vragen gekomen. Bij alle gesprekken verzorgde de parochie een eenvoudige lunch.

In het totaal hebben 65/70 mensen deelgenomen aan de gesprekken

Algemene informatie over het synodaal proces, de gespreksthema's en de specifieke vragen voor de Nederlandse kerkprovincie zijn verspreid via het parochieblad en de website. De feitelijke geloofsgesprekken hebben we gevoerd aan de hand van drie vragen:

- 1-voel ik me verbonden, en in welke mate, met de geloofsgemeenschap, waar ik lid van ben, met de wereldkerk, met God?
- 2-speelt mijn geloof een rol bij het nemen van beslissingen, bijvoorbeeld als ik me inzet voor anderen, een vereniging, mensen in nood, etc.
- 3-hoe wil ik getuigenis afleggen van Gods liefde in deze wereld? Heb ik behoefte om samen met anderen een netwerk van liefde te vormen?

Het gevoel van degenen die daadwerkelijk deel hebben genomen aan de gesprekken was (heel) positief. Men was blij en in een aantal gevallen ook aangenaam verrast over de gesprekken en de onderlinge ontmoeting.

SAMENVATTING AAN DE HAND VAN DE KERNWOORDEN COMMUNIO, PARTICIPATIO, MISSIO:

COMMUNIO:

*Het onderwerp 'verbondenheid, geloof in verbondenheid' doet mensen **spontaan** antwoorden. Velen stellen zich snel en gemakkelijk kwetsbaar op.*

Een aantal deelnemers voelt een positieve verbondenheid met de paus en/of met de wereldkerk. Voor een aantal anderen is 'wereldkerk' een abstract begrip. Men voelt verbondenheid met de geloofsgemeenschap in de eigen woonplaats (of wil daarmee verbondenheid voelen). Die gemeenschap is 'echt thuis' en voelt veilig, c.q. moet veilig voelen. Een eigen kerkgebouw draagt bij aan dat gevoel. Kerksluiting is dan ook tragisch. 'Wereldkerk' wordt ook wel geassocieerd met het 'instituut' kerk. Dat instituut roept geen veilige of warme gevoelens op.

Er lijkt een verschil te zijn tussen oudere en jongere mensen: jongeren zijn minder gebonden aan/verbonden met een lokale gemeenschap, positiever over de kerk als zodanig.

Pratend over de Kerk: er is een grote rijkdom aan tradities, vormen, muziek, diaconale passie. Helaas is daar veel van verdwenen of 'weggegooid'. Daardoor voelt men gemis. Bijvoorbeeld gemis aan verbondenheid met (voor-)ouders en heiligen die als voorbeeld kunnen dienen.

Geloof/verbondenheid met God kan veranderingen in de Kerk wel dragen. Maar verbondenheid met God kan ook kwijt raken, door alle leed dat men te verwerken krijgt.

Echte verbondenheid met de Kerk hangt samen met/ is afhankelijk van inzet (participatio) en de mogelijkheid om je daadwerkelijk in te zetten en inbreng te hebben.

PARTICIPATIO:

*De formuleringen rond het onderwerp 'deelnemen, deelhebben' zijn meer beschouwend, vragend, constaterend, **bereflecteerd**, dan wanneer het over Communio gaat.*

Om je in te zetten heb je gelovige inspiratie nodig. Meerdere deelnemers noemen de Bijbel of een Bijbelgroep als een hulp om inspiratie te putten. Ook ontmoeting helpt om actief betrokken te raken/blijven: samen gezellige dingen doen: eten, koffie drinken.

Voor wat betreft de vormen en rituelen van de Kerk: voor een aantal deelnemers zijn die waardevol, voor een aantal anderen vormen ze een belemmering om echt deel te nemen. Vaak wordt uitdrukkelijk gesproken over de rol van vrouwen, over het feit dat vrouwen zich moeilijk herkennen, moeilijk betrokken kunnen raken als mannen de rituelen verzorgen, het belangrijkste woord voeren.

Men stelt: er is gelijkheid nodig tussen mannen en vrouwen, bisschop en leek, rijk en arm. Er is meer dialoog nodig, gelovigen moeten over meer kunnen beslissen. De Kerk is te docerend, te weinig dienend. Het kerkgebouw als zodanig kan ook als 'dwingend' worden ervaren en niet uitnodigend tot participatie.

De vraag wordt gesteld: hoe kunnen we echt gastvrij zijn, hoe kunnen we zorg voor elkaar gestalte geven, hoe kunnen we nieuwe generaties bereiken? De kerkelijke praktijk staat te ver af van wat er maatschappelijk speelt of wat mensen dagelijks bezig houdt.

MISSIO:

*Gevraagd naar gedachten bij 'zending, getuigenis' lijken de antwoorden deels **doorleefd**. Er spreekt ook overtuiging uit.*

Er is een grote mate van eensgezindheid als het gaat om de gelovige/Bijbelse opdracht: voor anderen te leven, te delen. Tevens wordt gezegd: men kan ook zonder geloof een goed mens zijn.

Praktisch gezien is er de nodige 'reserve' om uit te komen voor haar/zijn geloof. Het gaat om gewoon goed te doen in het dagelijks leven. Dat kan/moet in een zekere bescheidenheid. Concreet houdt het in: afzien van het aardse/financiële, iedereen respecteren en tot haar of zijn recht laten komen en de beschikbare talenten allemaal tot hun recht laten komen. Die houding en inzet werkt naar twee kanten: je krijgt er ook iets voor terug, het geeft je ook (zelf-)respect.

In een aantal functies ben je een rolmodel. Je christelijke normen en waarden helpen je.

Die normen en waarden mogen gerust wat meer benoemd worden en het belang ervan onderstreept. Men denkt daarbij vooral aan de tegenstelling tussen het individualisme en het 'er zijn voor anderen'.

Het functioneren van de samenleving is te danken aan inzet voor het algemeen belang, aan het gevoel van verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen in de maatschappij. Die inzet wordt als 'christelijk' gedeut. Opvallend is dat rentmeesterschap en duurzaamheid ook meerdere keren genoemd worden als typisch christelijk.

Een christelijk getuigenis houdt ook een keuze in voor wat lastig is. Daarbij kun je bijvoorbeeld denken aan het geven van aandacht aan mensen die zwaar lijden aan dementie, maar ook aan 'vergeven'. Dat laatste is praktisch gezien soms heel moeilijk en vraagt veel geloof/vertrouwen.

Als gelovige wil je ook geloven, wil je staan voor bepaalde waarden. Het is een keuze.

Het Godsbeeld dat daarbij inspireert en dat men wil uitdragen is dat van God als liefde.